

Informace a oznámení

Přehled bohoslužeb

	neděle	pondělí, středa, pátek	úterý, čtvrtek, sobota
Nové Město	7.45 9.00	18:00	7.00

5. neděle postní – ekumenická bohoslužba v 16:30

pátek 3. dubna - **svátost pomazání nemocných** při mši svaté v 18 hodin,

čtvrtek 2. dubna možnost sv. **smíření, pro ty, kteří přijmou svátost pomazání**

Svatý týden: Pondělí – středa zpovědi od 16:00, večerní v 18:00.

Zelený čtvrtek – mše sv. 18:00

Velký pátek – obřady v 17:00

Bílá sobota – obřady a slavnost vzkříšení v 19:00

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně: 6:45, 7:45, 9:00

Pondělí velikonoční: 7:45, 9:00

Informace, pozvánky, nabídky

Společenství ve farním sále – odpovědi na aktuální otázky víry (dle ohlášek)

Rok svatého Pavla 2008/2009 „Vím, komu jsem uvěřil“. Tim 1,12

- v brněnské diecézi <http://www.biskupstvi.cz/roksvatehopavla>

Modlitba matek - setkání se konají pravidelně – sledujte nástěnku pod věží

Úklid kostela v Novém Městě

- prosíme ženy, které by byly ochotny pomoci s úklidem kostela, aby se připojily – jednou za tři týdny v dopoledních hodinách dle domluvy s panem Novotným

Adorace před Nejsvětější svátostí – první pátek po mši svaté

Svátost smíření – čtvrtek před prvním pátkem v měsíci od 16 hod.

Měsíčník „Nezbeda“ letos oslavuje osmnáctý rok od svého založení

časopis určený čtenářům ve věku od 7 do 12 let, nabízí řadu stálých rubrik: rozhovory, komiksy (životopisy svatých, Otík, Kamarádi), příběhy a povídky nejen ze života, humor, kapitoly z Nového zákona, povídání o přírodních a technických zajímavostech, o událostech v církevním roce, o kultuře a historii, ap. Jako občasně přílohy se objevují soutěže, vystřihovánky, betlémy, prázdninová čtení, pohlednice... Další informace: <http://www.volny.cz/nezbeda.zlin> e-mail: nezbeda.zlin@volny.cz

Diecézní setkání mládeže brněnské diecéze s biskupem Vojtěchem Cikrlem proběhne v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně **v sobotu 4. 4.** od 8.30 do 16.30 hodin. „Máme naději v živém Bohu“ (1 Tim 4,10). bližší info: <http://brno.signaly.cz> pátek 3. dubna od 19.00 hod. Městské divadlo Žďár nad Sázavou diskusní večer na téma: **Proč zatěžovat společnost hodnotami křesťanství?** Hostem bude P. Vojtěch Kodet, O.Carm, bližší informace: <http://www.ead.cz>

Pro vnitřní potřebu vydává římskokatolický farní úřad Nové Město na Moravě
Redakce: Jana Kučerová, Jan Vetýška, Martina Gregorová, sazba Ing. Lukáš Německý.
Obrázky kreslí: Lucie Drdlová, Další číslo vyjde 17. května, uzávěrka: 6.května
e-mail: casopis.kunhuta@centrum.cz, e-verze: <http://casopis.kunhuta.cz>

KUNHUTA

novoměstský farní zpravodaj

Nové Město na Moravě
březen 2008

„Kdo chce jít za mnou, zřekni se sám sebe“

říká Ježíš v evangeliu: „vezmi svůj kříž a následuj mne“. Tato jeho slova nám připomínají nutnost cvičit se v sebeovládání a pracovat na formaci našeho charakteru. Očekává se od nás, že budeme ochotni omezit svou svobodu také tím, že se nebudeme vyhýbat povinností a odpovědností za své jednání. Ježíšova výzva je adresována všem bez rozdílu: rodičům, mládeži, představeným v církvi i ve společnosti ba i dětem.

Připomeňme si slova otce biskupa Waltra Kaspera: „Je třeba, abychom nechali Boha znovu prostoupit náš všední život. V centru musí stát otázka po Bohu.“ Kristus se nám nejen daroval až k smrti na kříži, ale zůstává nám k dispozici ve dne v noci nej-různějším způsobem.

Máme-li se stát jeho učedníky a podílníky jeho díla, je třeba učit se žít s ním průběžně ve všech situacích, které i všední život přináší. Jedině tato naše zakotvenost v něm nás učiní schopnými vyzařovat naději pro život našich současníků.

Prosme Ducha svatého o inspiraci a světlo, aby nás naučil daru vzájemné komunikace dle vzoru Nejsvětější Trojice.

P. Antonín Kupka (redakčně zkráceno z RC Monitoru)

„Stačí ti moje milost, protože síla se tím zřejmějše projeví ve slabosti.“
2 Kor 12,9

Ježíš dokáže působit i prostřednictvím naší slabosti. Slabost nám nebrání, abychom byli pro Krista plně disponováni. Naopak, dokonce nám může pomoci, abychom nestavěli do středu sami sebe, nýbrž abychom byli skutečně otevřeni Ježíšovu Duchu. Kristovo slovo z nás snímá tlak výkonu, takže se nemusíme snažit odstranit za každou cenu všechny slabosti, každý strach a všechna svoje citlivá místa. Stejně jako svatý Pavel smíme prosit Boha, aby nás osvobodil od strachu a přecitlivělosti. Ale budeme-li z tohoto důvodu i nadále trpět, neznamená to, že nás Bůh nevyšlyšel. Spíše nám důvěřuje, že se dokážeme se strachem a přecitlivělostí vypořádat a že právě tím budeme otevřeni pro jeho Ducha. Osvobodí nás to od vlastního sobeckého já, které se snaží svému okolí imponovat.

Dotkneme se podstaty svého bytí, svého pravého jádra, ve kterém přebývá Bůh. Pavel přijímá zkušenost vlastní nemoci a slabosti jako cestu k poznání tajemství Ježíšova utrpení.

Když Bůh nevyšlyšel jeho prosbu o vysvobození z nemoci, uvědomil si, že právě díky nemoci a vlastní slabosti hlouběji vrostl do společenství s ukřižovaným a vzkříšeným Pánem.

Petr a Pavel

V Novém zákoně si Ježíš volí právě Šimona Petra za skálu své obce. Petr Ježíši nerozumí: rád by ho zdržel od cesty do Jeruzaléma, od cesty na smrt. Ježíš ho nazývá satanem a poroučí mu, aby mu šel z cesty. Musí prožít zkušenost, že za sebe nemůže ručit, dokonce ani když to slavnostně slibuje. Když posléze Ježíše zapřel, „vyšel ven a hořce se rozplakal.“ Evangelisté Petrovo selhání nikterak nepřikrášlili. Právě pro svou vinu se Petr stal skálou pro ostatní. Ze zkušenosti věděl, že skálou není on, nýbrž jedině víra, na niž se musí upnout, aby v pokušení zůstal věrný Kristu.

Pavel byl jako farizej typickým reprezentantem spirituality shora. Vysoce si vážil farizejských ideálů, do důsledku plnil všechny příkazy a předpisy, aby tak naplnil vůli Boží. Ale na cestě do Damašku je sražen k zemi a tu se zhroutí celá jeho životní stavba. Leží na zemi a v tu chvíli je konfrontován se spiritualitou zdola. Náhle je bezmocný, bezbranný, a prožívá, jak sám Kristus s ním jedná, jak ho proměňuje. Jeho poselství o ospravedlnění z víry svědčí o této zkušenosti. Vyjadřuje, že Boha nedosáhneme ctností a askezí, nýbrž uznáním své vlastní bezmoci. Teprve potom získáme cit pro to, co se nazývá milost.

Pavel však není ani po obrácení člověkem zcela uzdraveným a proměněným. Trpí jakousi nemocí, která je mu trapná. Ono těžké utrpení, které musí nést, je, podle většiny exegetů, nějaká choroba, která ochromuje jeho sílu a pokořuje ho. Snad jde o jeho neurotičnost, která zůstává i po jeho obrácení a které Bůh používá k nově formulované zvěsti o vykoupení a osvobození. Jako nikdo jiný hlásá osvobozující účinek vykoupení v Ježíši Kristu. Proto ho také Bůh od oné choroby neosvobodil. Spíše mu dal tuto odpověď: „Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.“ Ve své slabosti je osvobozen od pokušení vzpínat se k Bohu vlastní silou. Tu se odevzdá Bohu a ví, že ho milost Boží napřímí a podrží.

Spiritualita zdola – A. Grün, M. Dufner

Oslavy 100 let Orla se začínají rýsovat

Orel slaví 100 let. Pro jednoho novinka, pro druhého důvod proč trávit hodiny a hodiny nad organizací tohoto faktu. Celostátní oslavy se uskuteční ve čtvrtek 20. srpna a potrvají do soboty 22. 8. v Kroměříži.

Na programu bude sportovní vyžití pro všechny věkové skupiny, kulturní představení či finále republikových soutěží. V sobotu 22. 8. večer bude pro návštěvníky na hlavním kroměřížském náměstí připraven koncert, na kterém vystoupí přední čeští umělci. Na akci bude navazovat tradiční orelská pouť na Svatém Hostýně, na níž přislíbil účast kardinál Tomáš Špidlík.

Ale ani naše novoměstská jednota se nenechá zahanbit. Uspořádáme den plný zábavy, hudby i soutěží pro všechny příchozí. Během celé akce budete moci přivést své ratolesti na Vratislavovo náměs-

ti, aby se propracovaly přes různorodé soutěže k sladké odměně. Nejen děti budou mít příležitost si zasoutěžit. I vy ostatní můžete ukázat, co ve Vás dřímá, ať už prostřednictvím pingpongového

turnaje, florbalového minigolfu či jiných dovedností. Soutěže bude provázet živá hudba v podobě ZU-Šáků a zahrají i místní hudební skupiny.

Pro zájemce bude možnost účasti na večerní bohoslužbě, která se uskuteční v kostele sv. Kunhuty. A pokud navštívíte prezenční stan, dozvíte se něco více o naší tělovýchovné organizaci. Celé

novoměstské oslavy vyvrcholí večerním koncertem přímo na náměstí.

A kdy že to vlastně všechno proběhne? No přece v pátek 22. května 2009.

Doufáme, že i Vy náš potěšíte svojí účastí. *Za organizační tým SiMMaS*

Modlitba sv. Tomáše Akvinského

Stvořiteli nevýslovný, který jsi z hlubin své božské moudrosti vyvolil tři sbory andělské a umístil je v podivuhodném řádu nad nebem plamenným a který jsi tak dokonale uspořádal části vesmíru, prosím Tebe, který jsi právem nazýván pramenem světla a moudrosti a nejvyšším počátkem, osvět' můj rozum paprskem své jasnosti, zbav mě dvojí temnoty, ve které jsem se zrodil, temnoty

hříchu a nevědomosti; ty, který uděluješ výmluvnost i dětem, obohat' moji řeč, daruj mým rtům milost svého požehnání. Dej mi důvtip, abych chápal, paměť, abych si pamatoval, metodu a lehkost při učení, bystrost ve výkladu a jemnost ve výrazu. Buď při mně, když začínám, ved' mě při práci a korunuj konec. Skrzej Krista Ježíše, našeho Pána.

Amen.

Prvotní církev

Po Ježíšově nanebevstoupení se obec učedníků náhle ocitla ve zcela nové situaci. Pán jí sice při loučení dal jasný misijní příkaz, aby pokračovala v hlásání spásy a zvěstování radostného poselství o eschatologickém Kristově království, zdá se však, že nedostala konkrétní a zvláštní pokyny pro další soužití a pro organizační výstavbu. Protestantští teologové se snažili zkonstruovat protiklad mezi tím, co Kristus vlastně zamýšlel, a tím, co se skutečně vyvinulo; je však třeba poukázat na to, že apoštolové a první učedníci, kteří byli očitymi svědky a přímými posluchači Ježíšova zvěstování, jistě dovedli jeho vůli vykládat lépe než dnešní učenci po dvaceti stoletích.

Pouze Písmo (zásada sola Scriptura) ovšem nestačí vyložit, co se dálo. Jako živoucí faktor je třeba brát v úvahu také prvokřesťanskou, apoštolskou tradici. Kristus neprojevil svou vůli v podobě abstraktních norem a pokynů, ale sdělil ji apoštolům jako živoucí příkaz. Když byli apoštolové po nanebevstoupení náhle zbaveni svého Mistra a ocitli se před nesmírně těžkým úkolem pokračovat v Ježíšově díle, jednali jistě, když dávali společnému životu v obci pevný řád a hierarchickou strukturu, jako autentičtí interpreti jeho vůle. Hierarchie (hiera-arché = posvátná vláda) znamená, že tento řád má posvátný původ, neboť jej církev dal sám Kristus.

Podle pevné víry církve bylo Dvanáct nositeli Božího zjevení, které přijali bezprostředně od Krista. Když živým hlásáním víry předávali poklad zjevení, které jim Pán sdělil, byli inspirováni Duchem svatým. Jelikož Kristus nezanechal vů-

bec nic psaného, je pro křesťanství podstatné to, co nám od něho předalo dvanáct apoštolů ať ústně, či písemně, osobně nebo prostřednictvím svých žáků. Toto podání obsahuje celé Boží zjevení lidem, důležité pro spásu. Od té doby k němu nebylo a nebude nic přidáno. Všeobecné Boží zjevení spásy je obsaženo a dovršeno v apoštolské tradici. A tak je a zůstává kritériem pravosti určité nauky víry to, že se může prokázat její přítomnost v tradicio apostolica. Tato tradice se ukládala v nauce, kultu a životě prvotní církve, právě tak jako v inspirovaných kanonických spisech Nového zákona, které vznikly v apoštolské době.

Nedá se ovšem snadno určit, co ze souboru prvokřesťanského myšlení má platnost jako bezprostřední Boží zjevení a co k tomu přistoupilo teologickou reflexí prvních křesťanských obcí. Lze totiž jasně ukázat, že se obsah zjevení již od první křesťanské generace sterilně nekonzervoval, ale samostatně promýšlel a domýšlel. Tak teologie velmi záhy pronikla do zjevených pravd, zvláště pokud jde o božsko-lidskou osobu Ježíšovu a o jeho vykupitelské dílo. S údivem dnes zjišťujeme, že tato raná doba byla v teologii jednou z nejtvorivějších epoch církevních dějin.

Tím, že byla apoštolská doba blízká zjevení, se vysvětluje, že od té doby křesťanství žije v přesvědčení a z přesvědčení, že jeho bytí je vázáno na uchování apoštolské tradice. Církev si je přes své univerzální rozšíření a mocný vnitřní rozvoj po téměř dvou tisících letech vědoma absolutní jednoty a totožnosti s apoštolskou církví prvotní doby.

Malé církevní dějiny – A. Franzen

Milé děti,

pro dobu postní jsem si pro vás připravila nejprve příběh a potom jednoduchou křížovku. Tak s chutí do toho!

Co když to mám být já?

„Mirkúúú,“ ozve se hlas sestry, „pojď se pomodlit křížovou cestu!“ „A proč?“ houkne Mirek nepřítomně od počítače. „Protože není doba adventní, ale doba postní,“ odvětví sestra, netušíc, že riskuje ublížení na zdraví. Než se může Mirek zvednout, je tu maminka. „Ale mami, já jsem byl ve středu, chodím ministrovat, každý týden mám službu a vůbec - ještě loni jsi říkala, jak jsi na mě pyšná...“

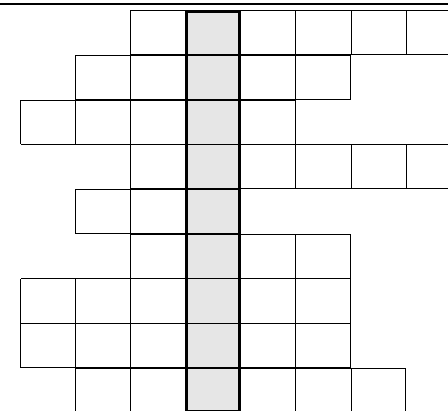
Mirek má v hlase vzdor, ale i trochu lítosti. „Máš pravdu, ale to bylo loni. Teď jsi o rok starší, a tak bys mohl.“ „A já si myslím, že jsem zbožnej dost! A vystačím s tím až do konce života!“ Vzdor jasně nabyl vrchu. „Hm,“ maminka se mimoděk dotkne pingpongové páčky ležící na poličce. Sama hrála závodně a tak jí těší, že to kluka tak chytlo. „A tobě by stačilo hrát ping-pong pořád tak, jak hraješ teď? Nebo bys chtěl být lepší?“ „No

V římskokatolickém liturgickém kalendáři je _ _ _ _ _ středa prvním dnem postní doby. Její termín připadá na 40. den před Velikonocemi. Název dne pochází ze zvyklosti pálit palmy nebo kočičky z Květné neděle minulého roku.

1. Když jsme unavení, potřebujeme ...
2. Část písně
3. Otisky nohou
4. Bratr a ...
5. ... nad zlato
6. Sušená tráva
7. Oslovení pro svobodnou dívku
8. Ve dne svítí na obloze
9. Jíst ranní jídlo

je jasný, že budu lepší, když teď budu mít tréninky třikrát týdně. Určitě to nandám i Honzovi a taky...“ „Vidíš,“ maminka vstoupí do nadšeného monologu, „když chceš líp hrát, musíš tomu věnovat víc času. A když chceš lépe poznat Pána Ježíše, taky mu musíš věnovat víc času.“ „Nóó,“ protáhne Mirek a má na jazyku, že ping-pong ho baví a modlitba že je nuda, ale maminka ho předběhne: „Přece chceš v životě udělat něco dobrého, ne?“

A už je tu zas ta vzpomínka na televizní reportáž. Malá týraná holčička, soud, tváře muže a ženy, kteří ji pálili cigaretou a zlomili jí ruku. Tu holčičku lékaři zachrání, ale kdo zachrání duše těch dvou? Co když to mám být já? Jít jako kněz do vězení za lidmi, kteří nic nevědí o Bohu ani o svém vlastním zoufalství....? Ach jo! Modlitba je dřina, ale maminka říká, že je radost, ale někdy je to taky dřina. A ping-pong je radost, ale někdy je to taky dřina. Oboje se musím naučit dobře. Ve vězení se teď ping-pong určitě hraje. „Beru si páte zastavení: Šimon Cyrenský pomáhá nést kříž.“ *příběh napsala Marie Veselá*

„Obraťte se a věřte evangelii.“

„Zkoumejte , co se líbí Pánu a nemějte žádnou účast na skutcích tmy.“

Radí sv. Pavel Efesanům i nám. Posláním křesťana je žít život nejen podle pravdy, ale i podle Pravdy s velkým „P“, tedy život podle Krista. Zvykněme si stále klást otázku, co by teď v této konkrétní situaci řekl on. Jak by to řekl? Nebo by mlčel? Když si zvyknu takto uvažovat, nemohu se splést. Souvisí to s Pavlovým „nežiji už já, žije ve mně Kristus.“ Které dny nebo úseky mých dnů tomu neodpovídají? Kdy ještě žiji

bez Krista? Kde mi klid Kristův ještě není stálým vzorem? Co udělám pro to, abych si Krista častěji a plně uvědomoval? Jak to v dnešní době hluku a spěchu mohu vylepšit? Ví-li, co mě dovede z klidu vyvést, najdu i způsob, jak tomu předcházet. Je nutno zařadit to zcela konkrétně do plánu nápravy.

z knihy Na minutu s Ladislavem Kubíčkem – Zapaluji?

Svítilnou mým nohám je tvé slovo a světlem na mé stezce ŽI 119,105

Jak číst Bibli? Boží slovo nevypadne, když s Bibli zatřepeš.. Bůh není schovaný v popsaných stránkách nebo kdesi mezi nimi. Nevypadne, když Bibli obrátíš a zatřepeš s ní. Boží slovo se děje, když někdo opakovaně a se zájmem Bibli čte. Zjednodušeně řečeno: Boží slovo je událost, nikoliv zápis.

Když čteš Bibli s úmyslem nalézt Boží slovo, v určitém momentu se v tobě stane. To není dopředu vypočitatelné. To se nedá dopředu naplánovat ani odhadnout. Bůh je ve vztahu k nám vždy svobodný, vždycky nás překvapí jako emauzské učedníky: „Byl s námi, a my jsme jej ne-

poznali!“ Celá Bible je zpráva o tajemném, nepochopitelném lásce Boha k člověku. Kdyby celé Písmo svaté začalo mluvit, kdyby se nějakým zázrakem změnilo všechno psané slovo na slovo mluvené, v hlas, volal by tento hlas mohutněji než mošský příboj: „Bůh vás miluje!“

Pouze ty texty z Bible, které jsme často a dlouze meditovali, nám odhalují ta největší bohatství. Při meditativním čtení Bible není cílem naučit se něčemu novému. Naopak jde výhradně o věci, které dávno známe a které jsme již mnohokrát slyšeli. Cílem je chápat srdcem to, co jsme předtím chápali jen rozumem.

Co by měl křesťan dělat a proč ?

Velikonoce jsou ústřední svátky všech křesťanů. Celé jádro a síla křesťanství spočívá ve smrti, vzkříšení a oslavení Ježíše Krista. A účast na tomto tajemství získává člověk skrze křest. Proto je postní doba vyvrcholením přípravy ka-

techumenů na křest a pro ostatní věřící přípravou na obnovu křtu o velikonicích.

Stůjte na cestách a vyhlížejte, ptejte se, která je dobrá, po ní se vydejte a vaše duše naleznou klid. (Jer 6,16)

Vedle utrpení nesmyslného a zbytečného existuje i utrpení smysluplné

- pokud je správně uchopeno – má velký záchranný účel. To může pochopit jen křesťan. „Každou bolest je možno snést, jakmile ji člověk za něco obětuje,“ tvrdí p. Mrázek umírající na rakovinu. Kříž je Bohem dokonale promyšlený, je

podstatnou součástí jeho akce na záchranu světa. Proto se Kristus za nás, jmenovitě za tebe, dobrovolně nechává přibít na kříž.

z knihy Na minutu s Ladislavem Kubíčkem – Přitahuji?

Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem jsou Boží synové

Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče!“ Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch (svatý), že jsme

Boží děti. Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spoludědici Kristovi. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojit slávy.

Řím 8, 14-17

Šimon Cyrenský pomáhá nést kříž

Šimon šel „náhodou“ kolem a aniž to plánoval, stal se součástí křížové cesty. Protože kříž přijal, byť po zaváhání, připomínáme si ho i my. Kolikrát se něco podobného přihodilo i nám? Kolikrát jsme si mysleli, že je naše setkání s utrpením náhoda, která nás k ničemu nevybízí, k ničemu nezavazuje? Jednou provždy si v tom udělejme jasno.

Odstraňme ze svého slovníku slovo náhoda a začněme se chovat křesťansky zodpovědně

v každé situaci, ve které se byt' neplánovaně ocitneme. Zkusme si uvědomit, kolik „náhod“ formovalo náš dosavadní život. Odprosme Boha za samozřejmost, s níž jsme od něho ty „náhody“ bez špetky vděčnosti přijímali nebo je zcela přehlíželi a bagatelizovali.

Poděkujme Bohu alespoň dodatečně za všechny ty předem promyšlené a třeba i hodně bolavé zásahy, které nás a lidi kolem nás přivedly blíž ke Kristu.

z knihy Na minutu s Ladislavem Kubíčkem – Přitahuji?

